

Bahşış

BAHŞİŞ

...Necip Fazıl'ı daha sonraları Ankara'da sık sık görmeye başladım. Ağaç dergisini çıkarıyor, etrafını alan dostlarını, hayranlarını lokantalara, barlara götürüyor, avuç dolusu paralar sarfediyordu. Neme lâzım, eli açık hattâ müsrif insandır. Para onun avucundan hazan yaprakları gibi uçar gider. Bu yüzden ona aramızda «Prens» adını vermiştik.

Bir akşam, yedi-sekiz kişilik bir grup halinde bizi Ankara'daki meşhur Tabarin Barına götürmüştü. Aramızda hasisliği ile meşhur rahmetli Nahit Sırrı Örık de vardı. Geç saatlere kadar yeyip içip eğlendikten sonra Necip Fazıl hesap istedi. Hesabı getiren garsona da paranın para olduğu zaman tam elli lira bahşış bıraktı. Hepimiz hayret içinde kaldık... Hele Nahit Sırrı o incecik sesi ile bağırarak isyan etti :

– Ayol siz delirdiniz mi?.. Hiç elli lira verilir mi? Necip Fazıl bir milyarder edası ile, fütursuz cevap verdi :

– Hani ben sizden bir zamanlar elli lira borç istedim de paranız olduğu halde, param yok veremem, demiştiniz. İşte şimdi o elli lirayı ben bir garsona veriyorum. Sizi birazcık olsun para kullanmaya alıştırmak istiyorum...

Nahit Sırrı, kendi cebinden bir kuruş bile çıkmadığı halde Necip Fazıl'ın bu hareketine son derece öfkelenmiş Ve sesinin tonuna garip bir hüzün takarak :

– Ben sizinle bir daha hiçbir yere gitmem... Günah değil mi paracıklarınıza ? dedi.

(Bu yazı, Baki Suha Ediboğlu'nun, Cumhuriyet gazetesinin 5 Şubat 1968 tarihli sayısında "Genç kuşağın birinci plâna çıkmasını geciktiren güçlü soluk: Necip Fazıl Kısakürek" başlığıyla neşredilen yazısında, Üstad'ın 1930'lardaki halini anlattığı kısımdan alınmıştır.)